

תוכן העניינים

- מבוא — על התיאטרון כיוון העתיקה 7
הרקע ההיסטורי
התיאטרון באתונה
הקומדיה היוונית העתיקה
אריסטופאנס
על המחזה 19
המחזה 31

הנפשות הפועלות

קֶאֱרִיּוֹן, עבד
חֶרְמִילוֹס, אדונו של קאריון
פְּלוֹטוֹס, אל העושר
פְּלֶפְסִידְמוֹס, ידידו של חרמילוס
דלות, יריבתו של חרמילוס
אשת חרמילוס
צדיק
מלשין
זקנה
צעיר
הֶרְמֶס, אל
כהן

קאריון
 הו זאוס, הו אלים! כמה קשה להיות עבד לאדון שאבדה דעתו! העבד יכול ליעץ עצות טובות ומצוינות, אבל אם האדון לא ירצה לעשות כעצתו, יצטרך גם העבד לסכול יחד עם האדון את התוצאות הרעות. כזה הוא הגורל: עבד שייך לקונהו ואינו אדון לגופו. עד כאן בנושא זה ועכשיו לנושא אחר. אני מאשים, ומאשים בצדק, את אפולו האל, המשמיע ברון את נבואותיו מכיסאו, כיסא זהב תלת-הרגל, כי אף-על-פי שהוא רופא וגם חוזה-חכם, כפי שאומרים, הוא שילח מלפניו את אדוני משוגע עד כדי כך, שאדוני הולך בעקבותיו של עיוור, ועושה בדיוק ההפך ממה שצריך לעשות. הרי אנחנו הפיקחים צריכים להנחות את העיוורים בדרכם וללכת לפניהם, ואילו אדוני הולך אחרי העיוור הזה, וגם אותי הוא מכריח ללכת אחריו, ועל שאלותי הוא לא עונה אפילו "מוק"¹. אבל אני לא אשתוק, אדוני, ואציק לך עד שתגיד לי, למה אנחנו הולכים אחרי האיש הזה. אני יודע שלא תכה אותי כל עוד הזר הזה על ראשי².

חרמילוס
 לא, חי זאוס, אבל אם תרגיז אותי, אסלק את הזר הזה מעל ראשך ואז תסכול יותר!

קאריון
 שטויות! אני לא אשתוק עד שתגיד לי, מי האיש הזה. אני דואג לך מאוד ולכן אני שואל.

חרמילוס
 טוב, לא אסתיר ממך דבר, כי אני חושב שבין עבדי ביתי אתה הנאמן ביותר וגם... הגנב הגדול ביותר! הנה אני, אף-על-פי שאני ירא-אלים וצדיק, הצלחתי אך מעט במעשי ותמיד הייתי עני.